

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput XXIV. De fonte vivo qui deus est, et die gaudio animae.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

et in eo flammam ignis accendit. In quorundam vero cordibus, ignis extinguebatur; in quorundam autem convalescens in ignem magnum augebatur.

[¹ Alia etiam vice hoc eodem die apparuit ei Dominus Jesus, aureo amictus pallio, scilicet ipso amore, ad singulas in choro personas benigne accedens, et de Corde suo mellifluis Spiritum Sanctum in similitudine suavissimi et lenissimi venti unicuique immittebat.]

CAPUT XXIV.

DE FONTE VIVO QUI DEUS EST, ET DE GAUDIO ANIMÆ.

IN festo semper venerandæ Trinitatis, in oratione posita desiderabat quatenus omnes Sancti, omnisque creatura ipsam reverendissimam et omni laude dignissimam Trinitatem, pro omnibus sibi impensis bonis benediceret et laudaret. Subito autem spiritus ejus rapitur, et usque ad thronum gloriæ deducitur. Viditque ipsam beatissimam Trinitatem, in similitudine fontis vivi ex seipso sine initio existentis, et in se omnia continentis, qui mira amœnitate effluens, et tamen in se indeficiens, permanens irrigabat et fructificare faciebat universa. Anima autem tota liquefacta amore, in ipsam divinitatem influebat; ipsa vero ineffabili deliciositate in animam reinfluebat. In hac unione inter alia hæc verba sibi audivit dicta: « Ecce cum omnipotentia mea omnipotens effecta es; et si omnia vis quæ ego

Trinitas
ut fons vivus
influit in
animam.

1. Quæ uncis includuntur in Lipsiensi codice desunt et in editione Lips. anni 1503, sed leguntur in Guelferb. et San-Gallensi; unde videtur Lipsiensis editio e codice in eadem urbe servato translata.

volo, semper unita meæ omnipotentiae eris. Attraxit etiam te mea inscrutabilis sapientia ; quod si omnia opera mea et judicia tibi placuerint, divinae sapientiae semper unita eris. Amor quoque meus te sic penetravit et perfudit, ut non tuo sed cum meo amore me diligere videaris ; in qua unione mihi perpetuo adhærebis. »

Cum autem communicatura esset, tanto gaudio spiritus replebatur, ut ex hoc in magnam admirationem verteretur. Tunc ait Dominus : « Vade, comunica gaudium tuum omnibus Sanctis. » Et illa accessit primo ad beatam Virginem Mariam, et communicans gaudium suum sibi dixit : « O gratiosa Virgo, in augmentum omnis gloriae tuæ hoc permagnum cordis mei gaudium communico. » Cui illa respondit : « Et ego omne gaudium meum tibi do, quo præ omni creatura in terris vel in cœlis unquam gavisa sum. » Deinde Apostolis gaudium suum communicavit. Cui illi dixerunt : « Et nos omne gaudium quod cum dulcissimo Domino et magistro nostro unquam habuimus tibi donamus, et specialiter cum ab ipso de morte ad se vitam perpetuam vocaremur. Post hæc Martyribus, qui et dixerunt : « Et nos omne gaudium quod in igne et ferro et millenis mortibus ex ejus amore habuimus, tibi donamus. » Perveniens vero ad Confessores, dixerunt : « Et nos omne gaudium quod in labore et rigore Ordinis unquam pro Christi amore habuimus, tecum participamus. » Cum autem Virginibus gaudium suum communicasset, illæ dixerunt : « Et nos omne gaudium quod speciali prærogativa in Deo sponso nostro possidemus, tibi donamus. » Videbatur etiam sibi quod Virgines præ aliis Sanctis jucundissima quadam deliciositate Deo fruerentur, et quod singulari suavitatis sapore ipsas influeret ; intellexit quod verum esset quod legerat :

Lauda manna virginale,
Manna novum et regale,

Gaudij
communica-
tio inter
animam et
singulos
Sanctorum
ordines.

Quod nulli sapit hominum,
Nisi palato Virginum.

Inter
virgines
videt
Mechtildis
sorores suas,
Gertrudem
Abbatissam
et Lutgardim
puellulam.

Viditque inter choros Virginum venerabilis memoriæ sororem suam, prædilectam (a) Domnam Abbatissam, ornatam et compositam variis virtutibus velut reginam, et aliam sororem suam, scilicet Lutgardim, quæ in ætate juvenili decesserat, virginem in vita sua Deo et hominibus valde amabilem, niveo et auro texta cyclade indutam; quæ sororem suam accipiens et ante thronum Dei deducens, cantabat: « Hæc est speciosior sole et cedris sublimior. »

CAPUT XXV.

DE VULNERIBUS SANCTÆ MARIÆ MAGDALENÆ.

IN festo sanctæ Mariæ Magdalænæ, visus est sibi Dominus quasi per chorum iret, habens beatam Mariam sub brachio suo dulciter amplexatam. Quod illa videns, mirari cœpit eo quod scriptum est: *Incorruptio proximum facit esse Deo.* (SAP. VI. 20.) Ad quod Dominus respondit: « Secundum magnitudinem amoris quo circa me in terris afficiebatur, etiam nunc in cœlestibus mihi sociatur. » Tunc illa: « Eia dulcissime Deus, doce me qualiter te in hac tua dilectrice collaudem. » Cui Dominus: « In quinque vulneribus quæ amor in passione mea sibi impressit. Cum enim penderem in cruce jam proximus morti, ipsa oculos meos videns claudi in morte, quibus sæpe misericorditer eam respexeram, cor ejus quasi sagitta est transfixum. Item cum aures meas, quas toties precibus ejus inclinaveram, videret morti appropinquare, et etiam cum audiret et videret mise-

(a) prædictam.